

Anticatalanisme: L'espectre d'un moviment totalitari

González Lizondo, demagog i anticatalanista, amb la plana major del PSOE valencià: massa concessions al feixisme

/ Arxivi

El representant d'Unió Valenciana a l'Ajuntament de València ha qualificat de «patriotas» l'escamot anticatalanista que va rebotar violentament la conferència de David Rosenthal a la Llotja. «Patrióticos» i feixistes, no hi cap cap dubte, senyor González Lizondo. Al llarg d'aquest reportatge, sobre la «ideologia» que mou aquestes actituds, hi ha, també, les opinions requadrades de distints polítics sobre aquests incidents, replegades per M. S. Jardí.

No hem descobert el Mediterrani, certament, en acabar de perfilar el caràcter de la banda d'energúmens que van impedir l'exercici de la llibertat d'expressió per part del professor americà, catalanòfil i jueu, per a més inri. Que l'anticatalanisme és feixisme, ho ha anat comprovant i patint qualsevol demòcrata que haja viscut la inacabada doble transició en la ciutat de València. I si, damunt, era nacionalista valencià, encara més.

Rosa PUIG
i Rosa SOLER

Sota la cobertura ideològica de l'anticatalanisme, des del 77 fins al dia d'avui, el terror i la barbàrie feixista han campat impunes per la nostra ciutat, pel nostre país. Bombes contra Fuster (2), Sanchis Guarner, llibreries, cinemes, aplecs. Assalts contra les escoles d'estiu, sàdiques agressions contra gent inermes. Quasi-lixament d'autoritats democràtiques, ràtzies contra manifestacions d'esquerra o valencianistes. Amenaces anònimes de mort, l'assassinat de Miquel Grau a Alacant.

Profanació difamatòria del cementiri quan va morir Sanchis Guarner: no el van deixar en pau ni després de mort. Temps de canalles que grups de professionals de l'extermini volen fer perdurar.

Això, limitant-nos a la brutalitat física. De la fúria verbal i escrita que embolcalla tot aquest pànic programat, en sap molt el Grup d'Acció Valencianista, d'infausta memòria, darrerament en estat letàrgic, i que ara ha tornat a eixir a la llum acompanyant, carn i ungla, els esperitats militants d'UV.

Rosenthal, astorat, els ha coneguts de prop: Auschwitz a l'horitzó.

El GAV, força de xoc

Serà didàctic i saludable que tots fem memòria amb qui ens juguem la pell. L'editorialista de la revista *Som* del GAV comentava així d'afable l'homenatge de solidaritat que va rebre Fuster després del segon atemptat que, per ben poc, no li costa la vida —ho reproduïm textualment—: «Pero bromes a banda, pense que el poble valencià haurà comprovat una ve-

«Lamentable i condemnable»

Ricard Pérez Casado (alcalde de València)

Ricard Pérez Casado, alcalde de València.

—*Què pensa de l'incident esdevingut a la Llotja, del qual fou víctima l'escriptor nord-americà?*

—Lamentable i condemnable.

—*Per a alguns dels qui assistirem, l'actitud de González Lizondo supera la mera presència. ¿Què en pensa l'alcalde?*

—He obert una investigació respecte al comportament dels tres regidors que van assistir-hi. Cal tenir present que hi ha una doble responsabilitat, primer com a ciutadans i, en segon lloc, per ostentar una representació. En funció d'aquesta responsabilitat, un regidor, al meu entendre, no pot fer certes coses, quan ostenta la representació municipal.

Cap ciutadà no pot agredir un altre, ni impedir que expresse les seues opinions. Un polític demòcrata, a més, està obligat a garantir l'exercici de les llibertats.

—*¿No li fa la impressió que incidents com aquest demostren un error polític en l'esquerra, en el sentit d'haver legitimat —en benefici d'una política d'electoralisme o «pacificació»— grups que es manifesten violentament?*

—Crec que no. Únicament en queden residus violents. El que dic és que la violència residual, en la mesura en què és residual, és violenta.

gada més, quina classe de gentola treballa en l'obra i quina classe d'enemics te València: quatre gats de raça borda i degenerada. Una raça que se nega a si mateix la identitat per unes miserables i cochines pessetes, i que damunt troba calor i ajuda econòmica en certes autoritats que ho son tot, manco valencianes. Una raça de provocadors professionals que estan buscant per tots els mijos la reacció violenta del poble... i que potsar al remat, la van a tindre. Per això els valencians de qual-sevol idea o condició devem unir-nos per a desterrar de les nostres terres eixa carronya que vol fer-nos desapareixer del mapa, apoyats per tan de traïdor que sols reclama la llibertat de la seua expressió... ¡ofegant la veu del poble!» (8-10-81).

El 16-7-81 tornava a escriure el mateix individu: «Que son massa provocacions. Que tantes voltes va el canterét a la font... I que ja estem fins més amunt de la coroneta d'una gentola que no para de buscar-li els peus al gat i al remat, els trobarà! No som amants de la guerra. Pero si volen guerra, la tindran!».

No cal, però, recórrer a pamflets per posar en evidència la voluntat bel·liciosa de l'anticatalanisme. Un milhomes que fa de catedràtic de Dret Polític a la Universitat de València va publicar en *Levante* (28-2-82) un, diguem-ne, article que conclouia així: «Los pancatalanistas, els nous botiflers, tendrán, en esta ocasió, que emigrar a su patria de adopció, Catalunya, o no habrá convivencia pacífica en el Reino de Valencia.» Ferrando Badia, avisa. Els sequaços, actuen. A aquest *führer* frustrat de l'anticatalanisme local, li ha fallat el tipus, no la barra.

Antiintel·lectualisme: Liquidar el virus

A pesar de tenir tan prestigiós intel·lectual entre les seues files, a l'anticatalanisme, com a tot feixisme, no li agraden aquest éssers pèrfids: «Pero les minories elitistes son un virus que entra de promte dins la sanc, trova les venes per on correr de presa, infecta els punts neuralgics i, de pronte, naix l'erupció a flor de pell. Son quatre picaetes per cada tros de pell, pero vist en conjunt pareix que tot lo cos el tenim ratat. I lo que es solament una dècima part del cos, que està roig, pareix que el nostre cos siga una tomata. Algo paregut ha succeït ab el pancatalanisme. Es el virus que s'ha introduït en les artèries del cos del Regne de València. El virus sempre és perillós i no hi ha que deixar-lo refer-se. El *búnker-llengueta* hi ha que destruir-lo totalment, sense concessions. El poble pla que ho ha fet quasi tot, no deu parar en la seua tasca, mentre quede un sol d'eixos *bichets* dins la nostra sang del

«Violència, mai»

Josep Lluís Sorribes (regidor, Grup Mixt)

Josep Lluís Sorribes, ex-regidor d'Unió Valenciana, també en el Grup Mixt, s'expressava en termes semblants.

«No sóc partidari de la violència, ni ara ni mai. Hi ha coses que no contribueixen a la concòrdia entre els valencians. No cal recórrer a la violència per imposar un criteri. Crec que l'acte hauria d'haver-se suprimit.»

Respecte a la presència en el guirigall de González Lizondo, Sorribes afirma que «el càrrec públic no pot oblidar que ho és; no pot exercir com a tal quan l'interessa i, després, traure's la gorra del càrrec públic quan no l'interessa. Cal mesurar l'activitat que influeix en la seua vida social. Ara bé, que no s'entenga que tinc alguna cosa personal contra González Lizondo. Que faça el que vulga.»

Regne de València.» (SOM, 18-2-82).

Pasqual Martín Villalba, ex-president del GAV, ara directiu, diligent i contundent particip de tots els rebomboris anticatalanis-

cias, esdevé una arma demagògica de conseqüències imprevisibles. Els atacs delirants i sistemàtics d'aquest diari ultra contra la Universitat de València, i els seus òrgans de gestió de-

níac-sexual, que no vull anomenar perquè em repugna fins el nom».

Joan Fuster és «Juanito Carpintero, un dels tres intel·lectuals que disfrutem a València, encara que este

feixista paranoic. El paranoic crea els seus enemics a la seua imatge i semblança, com s'hi torna a demostrar.

Amb aquests precedents, si ara nosaltres

/ Arxiu

Bomba contra Joan Fuster: les explosives raons dels exterminadors

tes més sonats, incloent-hi el de la Llotja, insisteix sobre el tema en una emotiva poesia titulada «Mare València»:

Quan encara no eres lliure
ja es sent el cant dels segadors
que en l'ànima dels Judes
[actuals
i fent de la mentida el viure,
guanyen el sou d'embaucadors
[dors
fent de professió el ser «intel·lectuals».

(SOM, 25-11-78)

L'antiintel·lectualisme és l'únic esnobisme que poden permetre's els mediocres, i ja està bé. Amb tot, quan aquest antiintel·lectualisme és reprès per l'òrgan més poderós de l'anticatalanisme autòcton, *Las Provin-*

mocràticament elegits, són una concreció actualitzada d'aquell *Muera la inteligencia*, tan famós i tan aplicat sota el franquisme.

L'anticatalanista, així mateix, intenta ocultar la seua mentalitat estereotipada, patològica, mitjançant la personalització: quan investiga a la recerca de culpables mai no pensa en una successió objectiva d'esdeveniments, sinó en persones corrompudes, deshonestes. I, obsessionat per fantasies sexuals, ensuma el vici pertot arreu. Vegeu com defineix el GAV tres intel·lectuals valencians ben coneguts:

Vicent Andrés Estellés és el «pseudo-poeta-ma-

«L'anticatalanista pensa sempre en persones corrompudes, deshonestes»

camine por la banda d'enfront».

L'alcalde de València, Ricard Pérez Casado, l'anomena «Pérez, (a) el amigo de los niños, (a) el ausente, (a) el hermanoador (a) el balafiador». Tres mostres exquisides de la capacitat de definició d'un

reproduïm un paràgraf, entre tants d'altres, on la democràcia és negligida, no estranyarà ningú: «Que coses tan rares, o més, estem vivint gràcies a esta democràcia que sols nos ha portat furtamentes i renegats... gats... gats.» (SOM, 18-2-82) ¿O sí?

«No vull dir res»

Manuel Giner Miralles. President Regional d'AP

«Perdoneu, però no vull fer cap manifestació respecte al tema. Ho sent». Aquestes eren les paraules del president regional d'Alianza Popular, Manuel Giner Miralles, que va ser requerit per EL TEMPS, a fi que ens comentàs l'incident «Rosenthal». Els desagradables esdeveniments de la Llotja de València, en què Unió Valenciana fou l'indiscutible protagonista, han esguitat el partit hegemònic de la coalició.

Potser per això mateix, Giner Miralles no en volia dir ni pruna. Perquè AP es troba en la disjuntiva de voler oferir una imatge i, en canvi, exhibir-ne una altra, en la mesura que els «camises de força» de la coalició no estan per la feina, segons indiquen les seues actuacions.

Malgrat «voler i no poder», la dreta s'ha afanyat a desmarcar-se de les darreres exhibicions del feixisme blavero. Ho evidencia en les declaracions que oferim, per part de diversos dirigents, als quals preguntarem l'opinió que els mereixia l'atac de què fou objecte David H. Rosenthal, i l'actuació i la presència de González Lizondo.

«Absurd i innecessari»

Miquel Mira (regidor, Grup Mixt)

Miquel Mira, ex-regidor d'AP resumia:

«L'incident em va parèixer absurd i innecessari. Jo sóc partidari d'escoltar totes les opinions, tot i que això no vol dir que les compartesca. Les actituds violentes no em semblen correctes, ni culturalment ni socialment. Quasi tot el món s'han pronunciat en contra dels incidents de la Llotja, tret d'Unión Valenciana.

D'altra banda, ¿com duen una pancarta amb una falta d'ortografia fatal? Jo vaig nàixer a Alcoi. Hi ha paraules que a Alcoi es diuen d'una manera, a l'Alcúdia d'una altra, i a València de diferent forma. Cada poble té unes característiques. No és un problema d'idioma, sinó de sociolingüística.

Respecte a l'actuació del regidor González Lizondo, l'única informació que tinc prové de la premsa. Hauríem de distingir si es trobava present com a regidor o com a persona particular».

«Defenseu el diàleg»

Joan Oliver (diputat provincial d'AP)

Joan Oliver, ex-UCD, ex-PDP transfuga a AP, resident a Paiporta, però regidor per Beniparrell i diputat provincial del grup popular, feia les següents declaracions, després que els blaveros omplissen de pintades la seu d'AP.

«No compartim determinades posicions, però defenseu el diàleg des del punt de vista democràtic. Condemnem el fet que David H. Rosenthal no pogués arribar a parlar. Qualsevol acte violent que impedeix a un ciutadà expressar les seues idees atempta contra la Constitució.»

Tanta elegància d'espirit fa dir a Murta: «El bolletí SOM, és la veu valenta de l'ardida joventut valencianista.» I és que l'arnada Murta era una altra publicació de l'àrea anticatalanista. Que són publicacions germanes, ho corrobora el to cordial de la proclama i els continguts bessons. Dirigida per Miquel Adlert (excatalanista) i per Xavier

(Murta, abril 79)». Xe sí, pura Alemanya nazi.

I això que: «Murta no té ideologia política. Per això defén als que defenen a València i a lo valencià, sense mirar el color polític que tenen.» Ja ho diu Adlert «per sobre el pensament està, primordial, el sentiment: el sentiment d'amor a la Pàtria Valenciana». I, a nosaltres, que ens empare el mant de la

Dirigents anticatalanistes encapçalant una manifestació

/ Jordi Vicent

Casp (diputat autonòmic d'UV), entre les seues pàgines podem anar espigolant la resta de tòpics i tics que acaben de caracteritzar el feixisme anticatalanista.

Com és ara el rebregat complot de banquers imperialistes (en el nostre cas, com som un país petit, només un: Jordi Pujol) i el diabòlic i internacionalista marxisme: «No s'oblida que la conjunció del pancatalanisme en el marxisme no és per un sentiment i una idea espiritual com el valencianisme patriòtic, sinó una coincidència de dos concepcions materialistes» (Murta, maig 79). «El pancatalanisme no deu extrañar-se si el marxisme el considera simplement com a "acompanyant" de "viatge" o "fava útil"»

Geperudeta, que bona cosa de falta ens fa.

Unión Valenciana: el feixisme a les institucions

L'expressió política organitzada d'aquest terreny pantanós i putrefacte que intentem delimitar és Unión Valenciana. A UV, no se li coneix cap altre component ideològic que no siga un feroç anticatalanisme ni cap altra estratègia política que no siga la més negra tensió permanent, tot amb un únic objectiu: entrebancar la recuperació nacional del poble valencià.

Els líders màxims que encapçalen aquest partit d'àmbit si fa no fa municipal són el ja esmentat Xavier Casp (ex-poeta, excatalanista), Miguel Ra-

AÇÒ HA VIST MILO

ACO HA VIST MILO

Ascolta zes aquí on paguen les lletres?

món Izquierdo (ex-alcalde franquista de València, promotor del primer anticatalanisme de la transició), Manuel Cam-

pillos (ex-president fracassat de falla, anticatalanista d'ençà que va viure a Catalunya, i l'únic diputat autonòmic que, traïdor, va

votar en contra de *limno* prodigiós), i, González Lizondo (fabricant, que no pintor, de brotxes grosses, tinent d'alcalde de l'Ajun-

tament de València, amb una densitat demagògica tan intensa que ha aconseguit la proesa de quedar-se sol, o poc menys, en el grup municipal popular, i volcànic caçador de bruixes professional).

El pacte electoral amb AP i PDP ha permès a aquesta banda dels quatre local col·locar-se la mar de bé. I el que és molt més greu, aquesta coalició ha possibilitat que el feixisme anticatalanista, antivalencià, haja penetrat en les institucions. Els darrers fets tornen a demostrar que no per això han deixat de ser feixistes, naturalment.

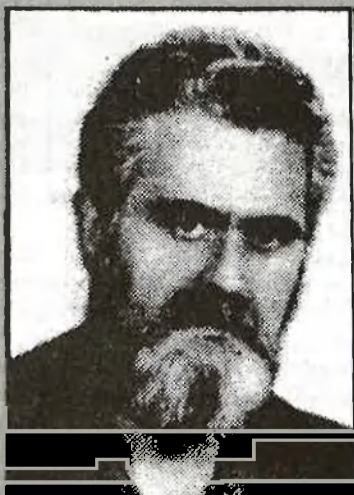
D'aquesta evidència tan fàcilment constatable naix l'u i el dos (un pas avant, dos darrere) que AP està interpretant amb més pena que glòria, davant el fet i les conseqüències de l'agressió de la Llotja. Per a la imatge centrista, moderada, que AP intenta di-

«Falta de cultura»

Joaquim Díez (secretari general d'URV ENV)

Per al secretari general del partit URV-ENV, Ximo Díez, l'incident de la Llotja fou provocat per «una falta d'informació i de cultura. Nosaltres sempre hem propugnat la via pacífica, asseure'ns i raonar. Potser per això també hem patit els atacs de Lo Rat Penat, que ens diuen "panques" (de pancatalanistes), i no sols això, sinó que els qui no han compartit la nostra idea es passaren a la UCD, al GAV, o a la Unió Valenciana».

«L'única solució per a València és raonar. Mentre no ho fem, no eixirem mai del clot.»

«Indigne d'un bon valencià»

J. M. de Andrés (diputat del PDP)

Per al diputat del PDP a les Corts Valencianes, Josep M. de Andrés, l'actuació a la Llotja fou «desastrosa i indigna d'un bon valencià».

«Per defensar la valenciania tenim les institucions democràtiques, per fer-nos forts i defensar la nostra cultura. Mai no podem entrar en la desqualificació permanent, ni en manifestacions que atempten contra la llibertat d'expressió.

¿Què feia González Lizondo allí? No puc dir res. No qualifique gent que no és del meu partit.»

ficultosamente donar, aquests companys de llit són del tot imprementables. I ells ho saben. Al mateix temps, per tendències ideològiques comunes i per por a deixar un buit a l'extrema dreta que ocupe UV, no s'atreveixen a desmarcar-se'n. D'ací més el grup popular a la Diputació condemne sense pal·liatius la provocació contra Rosenthal, mentre el de l'Ajuntament intenta censurar la regidora Alicia Vázquez, i el tinent d'alcalde Vicent Garcés: «Y si siembran vientos, con sus provocaciones (sic) catalanistas, que no se quejen de recoger tempestades» feixistes. Amb aquest llenguatge tan delator, la projectada imatge centrista es fa més que miques, per a major patiment dels cristians del PDP. Encara més ¿com volen seguir fent anticatalanisme amb tot el poder econòmic pressionat perquè AP pacte amb el PRD de Roca Junyent? Ells mateixos...

Tot plegat, i d'altra banda, resulta sorprenent que Pérez Casado, alcalde socialista de València, torne a insistir en declaracions a la nostra revista que l'anticatalanisme és un fenomen residual. Tal volta. Però és dintre de les institucions democràtiques i continua

sent capaç de posar en perill la integritat física de qualsevol veí de València. Com el senyor alcalde sap ben bé, ja que durant els darrers 9 d'Octubre s'oferia al sacrifici expiatori davant les hordes anticatalanistes, tot i que sembla que ara ja se n'ha fartat. I d'això es tracta: no deixar-se intimidar per la violència de les bandes feixistes, d'esclafar els ous de la serp del nazisme. Casolà i content, però nazisme.

Per això resulten sumament preocupants, tot i que aclareixen algunes actuacions discutidíssimes del nostre president, les declaracions que Lerma va fer a *El Noticiero Universal* el 18 de gener de 1981, un mes abans de la temptativa colpista de Milans de Bosch. Les deixarem en castellà, perquè tots us pugueu esglaiar a cor què vols: «Yo interpreto el sentimiento de lo que algunos llaman anticatalanismo como una afirmación de la propia identidad del pueblo valenciano... y pienso que se puede interpretar así y que es perfectamente legítimo que la gente lo reclame ya que ese tipo de reivindicación es el que, al margen de la carga pasional, la Generalitat quiere poner en marcha.» ¡Help!

La coentor del feixisme

Com vostés deuen saber molt bé, «coent», en el seu significat més instructiu, designa aquell valencià que, d'una manera premeditada, notòria, abandona el propi idioma i el substitueix per l'idioma estatal. Espectacle present en tota la geografia urbana del País Valencià, és a València on ha arribat a fites excelses, però detonants.

El *coent*, habitualment subjecte d'ésser social incert i subordinat, obsessionat a assemblar-se, com més millor, a tots aquells qui tenen poder i prestigi, rebutja l'estigma d'una

Vicent MARTÍ

de l'honorable senyor Pla: seguiran igual de pobres, però infinitament més alegrets.

Els costos psicològics de l'operació són elevats, clar. Sobretot si el *coent* està especialment afectat per la síndrome autorità-

Pintada nazi al cementeri el dia del soterrar de Sanchis Guarnier

CENTRE G. LEOPARDI

Nous cursos de llengua italiana

El 28 de gener, l'11 de febrer
i el 4 de març
Tots els nivells

Informació: Misser Mascó, 6, 2n
Tel. 362 17 11

llengua que el fa diferent i inferior i la reemplaça —en un procés de solapament progressiu— per la immediata superior: «assemblem-nos al poderós, si més no, en l'idioma». És el seu programa mínim de subsistència social. Ha fugit de l'abominable regne del *llauro* per entrar en el pinyol més acreditat de la *coentor*. O dit a la manera

ria, que li potencia la inseguretat traumàtica de desertor. Aleshores, i com a mecanisme d'autodefensa psicològica, el *coent* posa en peu una significativa malaltia cívica: la fòbia anticatalana. El prejuí contra els catalans —tan pròxims, tan llunyans— compleix una funció racionalitzadora i exculpatòria de la pràctica de dimissió idiomàtica del *coent*